

РЕШЕНИЕ

№ 27427

гр. София, 08.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **1263** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211, ал. 1, вр. чл. 214, ал. 3, вр. ал. 1, т. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. С. Т., с адрес в [населено място], чрез адв. Д., срещу заповед № 8121К-103/12.01.2026 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 214, ал. 3, вр. ал. 1, т. 1 от ЗМВР е изменена т. 2 от разпоредителната част на Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г. на министъра на вътрешните работи, като е удължен с един месец, считано от 12.01.2026 г., срокът на временното отстраняване от длъжност на жалбоподателя, наложено на основание чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна и издадена в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила. Поддържа, че обжалваната „заповед за изменение“ е свързана с административен акт (Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г.), който към датата на нейното издаване е бил предмет на висящо съдебно производство – образувано адм. д. № 12695/2025 г. по описа на Административен съд – София-град, 43 състав, и че пороците на първия акт не могат да се санират чрез последващо издаване на заповед за неговото изменение. Твърди, че процесната заповед първоначално е визирала друго лице, че допълнителните ѝ мотиви излизат извън рамката на изменяния акт, че е налице неизяснено датиране, както и нарушение на чл. 6 и чл. 146, т. 5 АПК. Моли заповедта да бъде отменена, да се присъдят направените разноси, включително адвокатско възнаграждение.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, редовно уведомен, в писмен отговор оспорва жалбата като недопустима поради отпаднал правен интерес, алтернативно за неоснователна.

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, в срок и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Неоснователни са доводите за отпаднал интерес от преустановено действие на административния акт.

Съдът дължи проверка дали са налице предпоставките на чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР към момента на издаването на заповедта за временно отстраняване от длъжност, предвид разпоредбата на 142, ал. 1 от АПК. Временното отстраняване от длъжност е забрана за упражняване на задължения по служебно правоотношение и черпене на права от същото, като тази забрана продължава за период от време. За да се гарантират правата на отстраненото лице е предвидена възможността за самостоятелно обжалване на заповедта за временно отстраняване от длъжност. Отмяната на тази заповед би дало възможност на лицето да защити имуществени права, като потърси обезщетение за претърпени вреди от неполучено трудово възнаграждение, ако заповедта за отстраняването е незаконосъобразна (вж. определение № 2472/05.03.2024 г. по адм. д. № 1001/2024 г., V отд. на ВАС по идентичен спор).

От фактическа страна:

На 14.10.2025 г. в землището на [населено място], обл. С., в хода на проведени оперативно-издирвателни мероприятия, служители на Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Т. С. Т., началник на Първа РСПБЗН, и Д. Г. Г., началник на Пета РСПБЗН, са задържани при данни за извършено престъпление по чл. 277а НК, за което е образувано досъдебно производство № 131/2025 г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура – С..

Със Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г. на министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство по чл. 207, ал. 1, т. 1 ЗМВР срещу жалбоподателя и на основание чл. 207, ал. 1, т. 1 и ал. 2, вр. чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР той е временно отстранен от заеманата длъжност за срок от два месеца, считано от 11.11.2025 г. Тази заповед е обжалвана от Т. Т. и по жалбата е образувано адм. д. № 12695/2025 г. по описа на Административен съд – София-град, по което има постановено влязло в сила решение на 07.04.2026 г. като заповедта, в обжалваната част, е отменена.

Д. срок на временното отстраняване, наложено със Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г., е изтекъл на 11.01.2026 г. На 12, 13 и 14.01.2026 г. жалбоподателят се е явявал на работното си място, но не му е предадена служебната карта и не е бил допуснат да изпълнява служебните си задължения, без да му е връчена действаща заповед за продължаване на отстраняването или друго правно основание за недопускането му, видно от съставените за всеки от посочените дни протоколи.

На 12.01.2026 г. министърът на вътрешните работи е издал обжалваната в настоящото производство заповед № 8121К-103/12.01.2026 г., с която на основание чл. 214, ал. 3, вр. ал. 1, т. 1 ЗМВР е изменил т. 2 от разпоредителната част на Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г., като е удължил срока на временното отстраняване на жалбоподателя с още един месец, считано от 12.01.2026 г. Заповедта е мотивирана с фактическа и правна сложност на дисциплинарното производство (очаквани материали от прокуратурата, предстоящо снемане на сведения от деветнадесет служители, изготвяне на обобщена справка) и с обстоятелството, че заеманата от жалбоподателя ръководна длъжност му предоставя възможност да въздейства върху подчинени служители. В заповедта изрично е посочено, че тя е неразделна част от Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г.

Заповед № 8121К-103/12.01.2026 г. първоначално е съдържала явна фактическа грешка, доколкото в обстоятелствената ѝ част името на жалбоподателя е било заменено с името на комисар Г., а

наименованието на структурното звено – с „Пета РСПБЗН“, което впоследствие е поправено с отделна заповед на административния орган по реда, приложим за поправка на очевидна фактическа грешка.

С Решение № 10500/17.03.2026 г., постановено по адм. д. № 12695/2025 г. по описа на Административен съд – София-град, 43 състав, е отменена т. 2 от разпоредителната част на Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г. на министъра на вътрешните работи, с която жалбоподателят е бил временно отстранен от длъжност, решението е влязло в сила на 07.04.2026 г.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Заповедта е издадена от компетентен орган – министър на вътрешните работи, който орган е образувал дисциплинарното производство, респ. той е органът, разполагащ с правомощието временно да отстрани служителя по арг. от разпоредбата на чл. 214, ал. 1 in fine ЗМВР.

Заповедта е издадена в предвидената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити по чл. 59 от АПК.

По отношение на спазването на административнопроизводствените правила и съответствието ѝ с материалния закон съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон по правило се преценява към момента на неговото издаване. Изключение от това правило въвежда чл. 142, ал. 2 АПК, съгласно който съдът съобразява и настъпилите след издаването на акта нови факти от значение за делото, ако установяването им се извърши до приключване на устните състезания. Съгласно трайната практика на Върховния административен съд, нов факт по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК е и съдебно решение, което с обратна сила отменя административен акт, представляващ фактическо или правно основание за издаване на оспорения акт (в този смисъл решение № 10022/01.07.2019 г. по адм. д. № 14514/2018 г., VII отд. на ВАС; решение № 10857/27.10.2021 г. по адм. д. № 7408/2021 г., VII отд. на ВАС и др.).

В настоящия случай обжалваната в настоящото производство заповед № 8121К-103/12.01.2026 г. няма самостоятелно правно съществуване извън акта, който изменя. Тя изрично изменя т. 2 от разпоредителната част на заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г., черпи действието си от датата на издаване на последната и изрично е обявена за нейна неразделна част. Основанието за нейното издаване – наличието на образувано и висящо дисциплинарно производство, съчетано с временно отстраняване от длъжност по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР – съществува единствено доколкото съществува т. 2 от изменяния акт. С влязло в сила Решение № 10500/17.03.2026 г. по адм. д. № 12695/2025 г. на Административен съд – София-град т. 2 от Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г. е отменена като незаконосъобразна, поради което с обратна сила е отпаднало съществуването на фактическото и правно основание, върху което процесната заповед за изменение е издадена и от което тя черпи правното си действие.

Отмяната на изменения акт представлява ново обстоятелство, настъпило след издаването на процесната заповед (12.01.2026 г.), но преди приключване на устните състезания по настоящото дело, и в този смисъл съставлява факт от значение за делото по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК, който съдът е длъжен да съобрази. Доколкото акцесорният по своя характер акт не може да продължи да поражда правно действие след отпадането на акта, на който е основан, Заповед № 8121К-103/12.01.2026 г. е останала без предмет и правно основание, поради което подлежи на отмяна на самостоятелно основание – чл. 142, ал. 2 АПК вр. чл. 146, т. 4 АПК.

Независимо и в подкрепа на изложения по-горе довод, съдът съобразява и трайната практика на Върховния административен съд по аналогични случаи на осн. чл. 125, ал. 1 от КРБ. С решение № 12736/ 10.12.2025 г. по адм. д. № 7968/2025 г., V отд. на ВАС, постановено по идентичен по

същество спор (изменение на предходна заповед за временно отстраняване от длъжност по чл. 214 ЗМВР с цел удължаване на срока по ал. 3, докато предходната заповед е предмет на висящ съдебен контрол), е прието, че административният орган не разполага с правомощие да изменя административен акт, който е предмет на висящ пред съд спор по неговото оспорване. При необходимост от продължаване на срока на временното отстраняване органът следва да издаде нов, самостоятелен административен акт, в който да изложи собствени, конкретни мотиви за необходимостта от удължаването, а не да препраща към мотивите на вече издадения и оспорен акт.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски съобразно представените доказателства за извършването им, а именно за държавна такса в размер на 5, 11 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, 84 състав
РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 8121К-103/12.01.2026 г. на министъра на вътрешните работи

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Т. С. Т., с адрес в [населено място], сумата 5, 11 евро разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните